



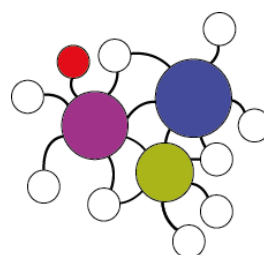
Korte Verhalen Club

Vrij onderwerp



Juli 2025

www.welzijnbergen.nl



**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen en bibliotheken in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Een 'vrije' editie deze keer (dat doen we vanaf dit jaar vaker gedurende het jaar) met, zoals je mag verwachten, 'van alles en nog wat'.

Serieuze onderwerpen, zoals 'het leven leren leven', met niet alleen toekomstbeelden maar ook oog voor het hier en nu.

Ook het verval door ziekte en de plussen en minnen van de digitale wereld waar de 'jeugd van tegenwoordig' in opgroeit, afgezet tegen het steeds verder afnemen van de leescultuur.

En wat lossere onderwerpen zoals een stukje geschiedenis over de hoelahoep, of: de geschiedenis van het gezin gedigitaliseerd en daarmee makkelijker toegankelijk.

We gaan mee op vakantie naar Duitsland (nu) en Frankrijk (toen) met in dat laatste verhaal een aantal 'algemeen herkenbare' elementen (denk ik).

Aan het eind een uitnodiging om de soep niet zo heet te eten als opgediend, waarbij sociaal contact eigenlijk het belangrijke onderwerp is.

De volgende uitgave kunt u verwachten in september.

Ronald Jelsma

Inhoud

Fred Steinkühler	5
Cootje Bronner	6
Gea van Zadelhoff	8
Anneke Kettenes	12
Ab Helsloot	15
Sandra Schaaper	18
Walter van Gelderen	20
Ellen Swanenburg de Veye	22

Wat is nu eigenlijk belangrijk?

Het volgende onderwerp, dat mij steeds raakt én mij soms kort bezighoudt, huist diep in mij!

Het zijn de prille gewone schoolopleidingen van kleuters tot, laten we zeggen, de resterende lange doorstudeer mogelijkheden... tot we aan het werk kunnen gaan. Nodig en ok, maar!

Waarom, vraag ik mij af, tot aan het eind gespitst om die betreffende baan te kunnen bekleden, die wij menen wel aardig te vinden.

En met alleen die kennis om het broodnodige inkomen veilig te stellen.

Beperkt natuurlijk!

Allemaal voor later als ik groot ben en die baan kan bekleden dan.....

Het levende leven in het 'nu' is dan ondergeschikt aan de toekomst.

Dat leven voor een baan is behoorlijk gevuld met toekomstbeelden.

Te weinig bewust, denk ik, in het 'nu'.

Lijkt een beetje op half werk. Of mag ik mij niet zo uitdrukken...

Mijn grote wens (en velen met mij?) om, later als wij groot zijn, ook de basis van kennis over onszelf en het leven te kunnen vergaren en te ontvangen.

Over de gehele leergang periode van kleuter tot bijvoorbeeld de universiteit.

Zou mooi zijn zeg, een hele rugtas met natuurlijke voorbeelden of adviezen om je gevoel voor en gedachten over het levende leven te ordenen gedurende een praktische leergangstijd.

Naast de kennis voor een baan, ook vanzelfsprekend, de natuurlijke kennis van 'alledag' voor het dagelijkse leven.

Als ik zo vrij mag zijn: ik vind de levenskennis over het dagelijks leven veel belangrijker.

Interessante onderwerpen voor het mooie leven kunnen zijn:

luisteren, ego, jaloezie, verdriet, spreken, rust, uitleggen, (on)gelukkig zijn, gevoel, etc.

Naast de toegespitste kennis voor een baan, is het ook nog waardevoller, dat we dan een soort totaal 'levenspakket' kunnen ontvangen.

Toch?

fred steinkühler

Moderne sociale media: Vriend of vijand?

Mijn kleindochter, net vijf geworden, kon eerder in het Engels dan in het Nederlands tot tien tellen. En toen ze een keer op zondag allerlei personen in zwarte kleding uit een kerk zag komen, riep ze: “Zwart love ik niet”.

Even schoot door me heen: moet ik me daar ongerust over maken?

Direct gevolgd door: waarom stel ik me, net als misschien veel grootouders, deze vraag?

Ze geniet van de spelletjes op haar iPad, danst en zingt mee bij kinderprogramma's op YouTube en racet op haar fietsje, 'met zonder wieltjes' de speelplaats rond, zoals haar superheld.

In een artikel, geschreven door de journalist Mark Traa, las ik dat bij ieder nieuw sociaal middel, steeds dezelfde vragen opkomen. Het begint bij het stripverhaal, waar de jeugd en vooral de jongen, moest worden beschermd voor 'het nieuwe kwaad'. Ik denk niet dat ik een uitzondering was dat ik ze ook las, nadat mijn jongere broertjes de strips hadden gelezen.

Verbaasd hoorde ik, hoe Professor Waterink op college deze stripverhalen als een pedagogisch probleem betitelde. Ook Annie M.G. Schmidt was niet gecharmeerd: “Ze zijn lelijk en smakeloos”.

Bij ieder nieuw medium worden steeds dezelfde kritische argumenten aangevoerd:

- Televisie, computergames, Tiktok en You Tube roepen geweld op.
- Lezen met een Tiktok brein.
- Interesse voor lessen en werk gaan verloren, verslaafd als ze zijn aan dit nieuwe vergif.
- Het zijn eigenlijk een slecht soort films in zakboekformaat.
- Door de digitalisering worden de jongeren sneller afgeleid, waardoor ze niet tot dieper lezen komen.

Ik denk dat de wereld bestaat uit 'lezers en niet-lezers.' Op de middelbare school verbaasde het me dat er leerlingen waren die met moeite hun leeslijst af konden krijgen, omdat ze zelden lazen. Traa beweert dat ontleding door strips nooit in onderzoeken aangetoond is, en strips voor kinderen met leesproblemen zelfs een opstapje kunnen zijn naar het lezen van boeken.

Ik denk ook dat alles bij de ouders begint. Vóór het naar bed gaan je kind voorlezen is waardevol én een leermoment, voor zowel jezelf als voor je kind. Zelf regelmatig boeken lezen: het is een voorbeeld.

Wat mij in de huidige tijd verontrust is: komt een modern kind nog aan een rustmoment toe. Denkend aan de hoeveelheid tijd die het doorsnee kind per dag op zijn telefoon bezig is.

In hoeveel gevallen worden deze jongeren voortdurend overspoeld door berichten, waar ze 'meteen' op 'moeten' reageren.

Hoe weten ze dat het geen fake nieuws is.

Hoe benauwend kunnen hun medeleerlingen zijn en hoe sterk is hun wens 'geliket' te worden.

Ik ben blij dat ik niet in hun schoenen sta.

Maar ja. Misschien vraagt mijn kleinkind zich over 20 jaar verbaasd af, waarom haar ouders haar vroeger een schermtijd oplegden.



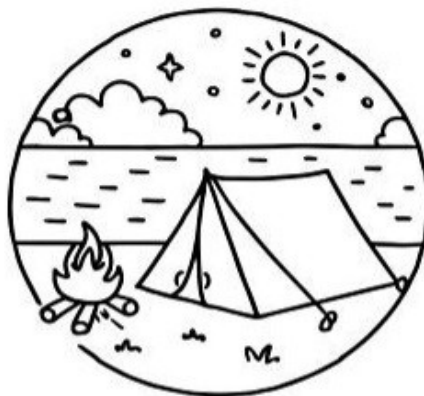
Cootje Bronner

Een mooie tijd

Nog een paar weken en de zomervakantie zou beginnen, en hoe mooi kan dat zijn als je twaalf jaar bent en alles nog mogelijk lijkt. Zijn ouders beloofden hem al weken dat ze dit jaar echt iets leuks zouden gaan doen met de vakantie. Een beetje een vage belofte vond hijzelf, totdat zijn moeder op een avond riep: “We gaan kamperen!”

Zijn vader verslikte zich abrupt in de koffie. Kamperen in Frankrijk met de tent die al 15 jaar op de zolder lag en nu onder het stof vandaan moest.

Twee weken later stond hij op de camping in Frankrijk, de Dordogne. Elke dag was het 34 graden en elke dag rook het naar lavendel, zelfs in het toiletgebouw. Hij leefde op stokbrood, Nutella en lauwe cola uit een plastic beker. Het was geen dieet, maar een vakantiefilosofie en op de een of andere manier had hij zijn beste tijd ooit.

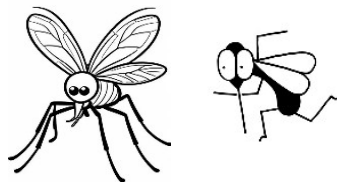


Hij had ook een vakantie vriendinnetje: Lotte. Ze was drie jaar ouder dan hij en ze noemde hem plingend ‘kleintje’. Lotte had een beugel die glinsterde in de zon en waarmee ze heel handig een zak chips kon openen. Hij had haar binnen drie uur na aankomst ontmoet bij de tafeltennistafel en wist nu al dat ze voor altijd samen zouden blijven.

's Avonds zat hij vaak met Lotte en een groepje jongeren marshmallows te roosteren boven het kampvuurtje. Er was ook iemand met een gitaar, maar die kon alleen maar 'Let it be' spelen. Toch werd dat ene liedje evengoed elke avond opnieuw uit volle borst meegezongen.

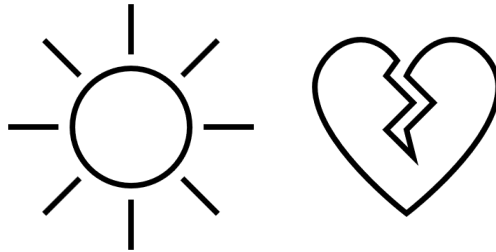


Zijn vader zat 's avonds voor de tent met een glaasje rode wijn en keek alsof hij het leven begreep. Zijn moeder zat ernaast en was elke avond opnieuw in gevecht met de Franse muggen. Een overwinning zat er voor haar niet in.



Zijn vijand, en zeker ook die van zijn verbrande schouders, was zijn luchtbed. Elke nacht werd het weer een slap flensje, het maakte niet uit hoe hard zijn vader het ook had opgeblazen met zijn superpomp, inclusief straaljagergeluid. Hij wist nu : vertrouw nooit op de 'valse lucht' in een luchtbed.

Halverwege de vakantie kreeg hij een zonnesteek. Hijzelf dacht dat ie het loodje zou leggen, maar zijn moeder vond dat ie overdreef. Lotte, zijn vriendinnetje, vond het schattig dat 'ie zo duizelig was maar... even later liep ze weg met een jongen die een skateboard bij zich had. Deze dag moest hij even verwerken.



Op de twaalfde dag begon het te regenen en niet zo'n klein beetje ook. Alles werd nat: de tent, zijn slaapzak, zijn Donald Ducks, alles. Zijn vader noemde deze situatie 'karaktervormend', maar hij dacht meer aan schimmelvormend...



Toch was het nog steeds zijn mooiste tijd door het gevoel van zijn eindeloze tijd die hij vulde met eigenlijk 'nietsdoen'. En dat voelde als het beste wat 'ie ooit had gedaan.

De dag van vertrek stortregende het opnieuw.



Hij hoorde zijn moeder iets roepen over 'de was doen' en zijn vader probeerde de tent op te vouwen met een origami-achtige precisie.

Ondertussen nam hij zo nonchalant mogelijk afscheid van Lotte. Een beetje ongemakkelijk vroeg hij om haar e-mailadres. Ze zei dat ze thuis geen internet hadden en hij 'geloofde' haar.

Eenmaal thuis voelde zijn bed veel te zacht en in zijn hoofd zat nog de zomer en de magie van een plek in de Dordogne. Het enige dat hij daar nodig had was een handdoek, een zak chips en een zaklamp die het een beetje deed.

En sinds die tijd, elke zomer, als het warmer wordt en hij de geur van gras en bbq ruikt, denkt hij weer even terug aan die zomervakantie, aan dat luchtbed en aan Lotte. Soms zit het geluk gewoon in een lekkend tentje met schuilende muggen en zand in je sokken.



Gea van Zadelhoff

Van filmspoel naar USB-stick



Jarenlang stond de de doos met filmpjes, samen met een groot scherm en een projector, te verstoffen op de zolder.

Op de stickertjes van de spoelen stond met een ballpoint geschreven waar de filmpjes over gingen, zoals: tennis, skiën, rolschaatsen, een huwelijksfeest en vakanties in het buitenland.

Soms was de tekst niet meer te lezen en daardoor de verrassing des te groter!

Af en toe werd de hele handel weer eens naar beneden gehaald, totdat het projectiescherm niet meer in of uitrolde, de lamp van de projector doorbrandde en de filmpjes steeds korter werden, doordat ze als ‘muizentrappetjes’ verfrommelden!

Tot een maand geleden...

“Mam, vroeg de oudste dochter, hebben jullie nog die oude filmpjes? Je weet wel: die kleine groene? Dan ga ik informeren om ze te laten digitaliseren!”

En... na een aantal weken komt dochterlief langs en zegt: "Ik heb een hele leuke verrassing! Raad maar eens..."

Die hele 'filmonderneming' komt totaal niet bij me op!

Ze pakt haar laptop stopt er een USB-stick in en tovert lang vervlogen, soms wat vervaagde of vergeten beelden op het scherm!

Ontroerende, hilarische mooie, emotionele, vrolijke, bewegende beelden: sweet memories!

Ik zie mezelf:

- lekker in de tuin zitten met mijn ouders;
- verkleed als indiaanse, dansend op een buurtcarnaval;
- skiën;
- lekker rommelen in mijn moestuin;
- tennissen;
- trots weggrijden in mijn eerste eigen Fiat 500;
- voorover hurkend aan de oever van de Jordaan in Israël, waar ik 'symbolisch' werd 'omgedoopt' door een medereiziger en zo mijn allereerste roepnaam (Anneke) weer aannam;
- in die mooie stad Jeruzalem lopen, over het grote plein voor de Al-Aqsa moskee.

Het is heel bijzonder om in deze 'spiegel' te kijken en zo jezelf bezig te zien.

Diezelfde reacties zie ik bij man en kinderen!

We halen herinneringen op, die bij die filmbeelden horen!

Er is pas een gedeelte van al het materiaal nu gedigitaliseerd.

De filmpjes (helaas zonder geluid) worden op zo'n stickie makkelijk een keertje ingeplugd in computer of televisie!

Leuk voor ons, maar ook leuk voor de kinderen, die nu ook boven de 50 en de 60 zijn!

Het is geen 'koffer vol sprookjes', geen doos van Pandora, maar een ingeblikt stuk van ons leven dat, op filmspoelen gewonden, tientallen jaren geduldig lag te wachten op de transformatie naar een USB-stick.

Nu raak ik al opgewonden bij de gedachte, wat mij nog voor verrassingen te wachten staan, bij de digitalisering van de volgende lading spoeltjes!

Ik ben blij dat wij nu stukjes film van ons leven op een USB stick hebben. Natuurlijk hebben we de fotoboeken, maar ook nog videobanden die op verandering liggen te wachten en verder zit alles in de iPhone en ... in 'The cloud'!

We gaan aardig mee in de 'vaart der volkeren'. Maar ik laat mijn verhalen niet, maar dan ook nóóit door AI (de kunstmatige intelligentie) vertellen! Dat gaat net iets te ver voor deze 85-jarige!! Ik schrijf liever zelf!

By the way... er is nu een mooie documentaireserie op TV NPO 2, op vrijdagavond te zien zien: 'Nederland op film' (o.a. filmpjes gemaakt door amateurfilmers, een aanrader!).

Anneke Kettenes

De wereld achter de hoelahoep

Dan was je weer aan het knikkeren, dan zag je ineens weer heel veel kinderen rolschaatsen en ineens gingen in eerste instantie kinderen hoelahoepen.



Een Amerikaan had in Australië gezien, hoe kinderen met hoepels van bamboe speelden. De Amerikaanse studenten Richard Knerr en Arthur Melin, pikten dit idee op en ontwikkelden de hoelahoep zoals wij deze kennen. Dit resulteerde in de oprichting van de Wham-O Company. Ze gingen steeds meer speelgoed maken, waaronder de beroemd geworden frisbee (vliegende schijf).

De hula hoop, hulahoop of hoodance werd beroemd over de hele wereld. Eind jaren '50 van de vorige eeuw groeide het hoelahoepen uit tot een enorme rage. In twee jaar tijd werden er zo'n 100 miljoen stuks verkocht. Een gat in de markt. Maar zoals het met rages gaat raakte de hoelahoep ook weer uit beeld.

Je ging in die grote hoepel staan, pakte met beide handen de hoelahoep en tilde deze omhoog, ter hoogte van je middel. Net boven de heupen. Je gaf de hoepel dan een zwaai waardoor de hoepel in beweging kwam. Dan was het zaak om met je heupen te draaien en deze in beweging te houden.

Voorwaar een grote inspanning.

Naarmate je er handiger mee werd konden gevorderden ook hoelahoepen door de hoepel rond de nek, armen of voeten te bewegen.



Er werden ook wedstrijden georganiseerd. Hoelahoepen met hoepels van verschillend formaat. Maar, zo als het met rages gaat: het ebt weer weg.

De hoelahoep werd enorm omarmd door circusartiesten. Met hoepels van diverse formaten bouwden acrobaten een hele act op voor in de piste. Soms met één heel grote hoepel en op andere momenten met meerdere hoepels tegelijkertijd. Sommige artiesten wisten niet alleen meerdere hoepels rondom diverse lichaamsdelen te bewegen. Soms draaiden verschillende hoepels zowel links als rechtsonder.

We zien de hoelahoep terugkeren; vooral in de sportscholen. In het kader van ontspanning, maar ook fitness, blijkt de hoepel een nuttig attribuut. Ook wordt de hoepel gebruikt bij grondoefeningen bij gymnastiek. Ook zien we dat het hoelahoepen als activiteit in de belangstelling staat op vrijgezellenfeestjes, teamuitjes, familieweekends en festivals.



Werden de hoelahoeps aanvankelijk gemaakt uit één frame. Tegenwoordig kun je de hoepel ook krijgen in losse delen, die je dan in elkaar moet zetten. Het vervoert wel vele malen gemakkelijker dan het oude model!

Ab Helsloot

Mijn schoonmoeder

Het gaat niet goed met mijn schoonmoeder, ze heeft kanker. De tumor is gestart in haar linker long.

Hoe ver het uitgezaaid is weten we niet. Zij wil het niet weten, ze wil er niets aan laten doen.

Ze had een schoonzus/vriendin die jaren terug is overleden aan kanker, en deze vrouw had wel chemokuren en bestralingen, etc. gedaan.

Mijn schoonmoeder vond het vreselijk om haar te zien aftakelen en toch niet genezen. Mijn schoonmoeder is een trotse vrouw. Ze ziet er graag verzorgd uit en het is haar nachtmerrie om haar haren te verliezen. Haar ruggenwervels zijn ingezakt waar ze al jaren veel pijn van heeft; ze is 86 jaar en “Vindt het wel goed zo”.

Nu heeft ze nog meer pijn; omdat de tumor uitgezaaid is.

Mijn schoonvader was, vanwege zijn dementie, iets eerder opgenomen in een zorginstelling.

Vanwege de tumor, maar ook beginnende dementie, woont zij daar nu ook al een paar maanden. In eerste instantie vond ze het vreselijk. Door haar trots weigert ze te accepteren dat ze ook dementerend is. Ze noemde de andere (meestal dementerende) bewoners ‘gekken’ en wilde niet met ze gezien worden, ‘anders dacht men dat zij ook gek was’.

Uiteindelijk kwam ze erachter dat er ook mensen wonen die alleen lichamelijke klachten hebben. Ze sloot zelfs vriendschap en ging naar de schilderclub.

Ze leek het leven weer een beetje leuker te vinden en toen kreeg ze weer meer pijn. Ze wil niet te veel pijnstillers slikken omdat ze daar suf van wordt (“dan denken de mensen dat ik dement ben”) maar ze raakt ook steeds verder in de dementie. Een paar weken terug heeft ze voor bestraling gekozen als pijnbestrijding; het lijkt nog niet echt te helpen. Ze verwacht ondertussen de telefoon met de afstandsbediening; ze is constant iets kwijt; herhaalt heel vaak dingen; vergeet veel, is erg verward en suf.

Ze valt overdag in slaap, wat ze voorheen altijd weigerde.

Ze heeft het altijd koud, ook op warme dagen, en de thermostaat in haar kamer staat standaard op 23,5 graden.

Vorige keer deed ze een vestje aan tegen de kou die ze voelde, maar toen ze naar de 'huiskamer' ging om te eten, moest het vestje (ondanks dat ze het koud had) toch uit: het stond niet zo mooi bij de kleding die ze aanhad.

Haar trots is belangrijk voor haar. Hoe beroerd ze zich ook voelt; ze gaat iedere vrijdag naar de kapper in de zorginstelling.

Voor Lambrecht is het helemaal moeilijk om lijdzaam toe te zien hoe zijn moeder steeds meer achteruit gaat. Hij gaat zeker drie keer in de week heen (het is ruim drie uur rijden).

Ze heeft nu zelf ook door dat ze 'verward' is en zegt dat dat waarschijnlijk komt van de bestraling die ze afgelopen donderdag heeft gehad (is al drie weken terug, maar dat blijft niet hangen).

Ze zegt dat ze hoopt dat ze nog beter wordt (terwijl we allemaal weten dat dat niet gaat gebeuren).

Het is moeilijk om die voorheen lieve sociale en betrokken vrouw zo langzaam te zien afglijden tot een zielig hoopje mens die vast lijkt te zitten in haar eigen ellende.

Misschien hoort dit niet maar... ik hoop dat het niet zo lang meer hoeft te duren.

Sandra Schaaper

Grüsse aus Deutschland

Dit stukje schrijf ik vanuit FKK-camping Krosenberg. Het regent en de gevoelstemperatuur is vandaag (7 juli) 13 graden. Hoe anders was het bij de aankomst op 29 juni j.l. : 32 graden! Het kan verkeren.

De tas met kleren voor een verblijf op een naturistencamping is gewoonlijk snel gevuld. Nu misten wij van alles. Wij hebben beide de workshop van Wim Hof gedaan, inclusief ijsbad, dus wij bleven zingen onder de buitendouches.

Het wandelen in deze omgeving van Niedersachsen is fijn. Heel rustig en betoverend groen.

Partner heeft een mini snoeischaar mee om de paden hier en daar begaanbaar te maken. De tekencontrole was geen overbodig ritueel.

Naast wandelen, lezen en petanque spelen, maken wij ook uitstapjes.

Gisteren zijn wij naar een streekmarkt in Delden geweest. Lokale honing, koeken, biertjes, kazen, etc. Leuk om er te zijn, verschillende producten gekocht voor het 'thuisfront'.

De camping is heel groot en de plaatsen voor tenten, caravans, campers zijn heel ruim. Het zwembad, sanitair, het terrein wordt onderhouden door de vaste leden en ziet er altijd spic en span uit. Ooit bezochten wij 'textielcampings' in Frankrijk en vaak was dat een wereld van verschil.

Een paar keer per week ga ik joggen. Vakantie, ook voor de benen.



De verwachting is dat de zon zich de laatste dagen van onze twee weken weer laat zien. Wij hebben dan een hittegolfje, een koudegolfje én een warmtegolfje meegemaakt.

Hebben we thuis wat te vertellen!

Tschuss!

Walter van Gelderen

Over soep en nieuwe vriendschappen

Bij ons thuis was zaterdag soepdag, bij een ander een andere dag, maar welke dag het ook is, soep is altijd lekker. Het liefst vers gemaakt en niet uit blik of een zak. De 4 uur cup a soup reclame heeft op mijn werk heel lang gegolden, alleen aten we die om 12.30 in plaats van 16 uur. Nu wordt nog steeds een soort van cup a soup in het restaurant van mijn werk klaargemaakt, in een grotere hoeveelheid, al weten we ondertussen beter. In die soep zit zoveel zout en E-nummers dat het niet meer wenselijk is om dat te eten.

Mijn moeder was meer van 'een beetje van mezelf en een beetje uit een pakje'. Mijn oma trok nog een bouillon van kalfstong met keelstuk of bot met mergpijp en wups. Wups? Wortel, ui, prei en selderij: de 'toveringrediënten' bij het zelf maken van soep. Een tijdrovend werk, met veel geduld, maar wat was dat lekker! Het water loopt mij weer in de mond tijdens dit typen! Maar wie eet er nog kalfstong tegenwoordig?

Ik wil niet zeggen dat ik een luie kok ben, maar de bouillonblokjes van tegenwoordig, vooral van het merk BIO+ biologische groente bouillonblokjes, zijn helemaal prima en bevatten geen E-nummers. Met een kind dat voor van alles en nog wat intolerantie heeft, hebben deze blokjes mijn leven een stuk gemakkelijker gemaakt. En zelfs nu ik niet meer voor een heel gezin hoeft te koken, maak ik nog steeds vaak (én graag) soep.

Ik kwam in gesprek met Welzijn Bergen, ik woon na 40 jaar weer in Bergen en ken helemaal niemand meer (nou ja, mijn glazenwasser is een oud klasgenoot). Om mensen te leren kennen, bedacht ik: ik ga wat vrijwilligerswerk doen, iets doen waar ik goed in ben. En wat, behalve gezellige verhalen schrijven, zou ik nog meer kunnen doen? Wel, er werd gevraagd of ik soep kon maken. In Schoorl deden ze dat ook, soep verbindt, maakt conversatie, is gezellig en qua werk valt het mee om te doen. En 1x per maand moet te doen zijn, naast mijn baan van 20 uur en 2x in de week naar mijn moeder. Maarrr... 2 soorten soep in mijn eentje maken is wat veel, ik vraag mijn buurvrouw of die zin heeft om mee te doen en zo geschiedde.

Sinds 4 maanden maken wij soep: tomatensoep, kip, linzen, courgette, bonen, prei en wat al niet meer, met stokbrood en kruidenboter.



Vrienden maken is best moeilijk. Opnieuw beginnen als je 59 bent ook. Ondertussen heb ik nog veel meer bedacht. Eén keer per week ga ik wat leuks ondernemen, het liefst met iemand samen. Op de bank blijven zitten is wel heel makkelijk (en ik heb een hele mooie bank) maar geen optie als je nieuwe vrienden wilt maken. Dus wil je mij leren kennen? Of heb je trek in soep? Kom dan vers gemaakte soep eten, zonder pakjes of zakjes, wel met bouillonblokjes! Je bent welkom!

Wat krijg je: 2 soorten soep met brood en kruidenboter.

Waar moet je zijn: Welzijn Bergen, Binnenhof 9, achter de AH.

Wanneer is het: elke tweede woensdag van de maand.

Hoe laat: de soep wordt om 12.30 uitgeserveerd.

Kosten: 2 euro per persoon.

Opgeven verplicht: op telefoonnummer 072 5821450, tussen 9 en 12 uur bereikbaar.

Liefs,

Ellen Swanenburg de Veye

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

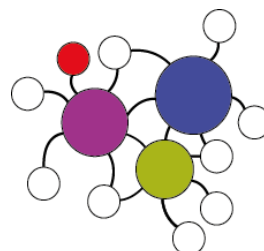
Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

Algemeen Nut
Beogende Instelling
ANBI



**Stichting
Welzijn
Bergen**